

V d
2034

Vd
2034

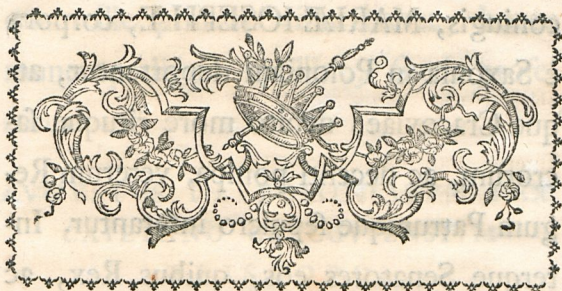

A. 51, 41

I/639.

Regni Ordines, exequendi huius subre-

Pontifex Cracoviensis, CAIETANVS
IGNATIVS SOLTICVS, Princeps,
ut in omnibus, ita in eloquentia quoque
eminentissimus, superiore anno, in co-
mitiis *Inaugurationis*, memorabilem di-
gnamque *Polono Senatore*, orationem ha-
buit. Sub cuius finem, *Sacram Regiam*
Maiestatem, atque *Rempublicam*, im-
pensè obsecravit obtestatusque est, ut
AVGVSTI III, optimi quondam ac ma-
ximi Regis, piaque ac sanctae ipsius
msup con-

conjugis, MARIÆ IOSEPHÆ, corpora
è Saxonia in Poloniam deportentur, at-
que Cracoviae, debito more rituque sa-
crorum, ac decenti pompa, veterum Re-
gum Patrumque sepulcro inferantur. In-
terque Senatores eos, quibus Rex, ac
Regni Ordines, exequendi huiusce supre-
mi pietatis officii curam demandaturi sint,
se Praefulis partem gratisimo ac libentis-
simo animo assumpturum, ultrò pollicitus
est. Idque gravissimum atque doctis-
simum è Societate Iesu virum, eundem-
que elegantissimum poetam, MICHAEL-
LEM KORYCIUM, Varfaviensis Colle-
gii Rectorem permovit, ut summum
istum, & magnanimum, fideque in Re-
ges suos celeberrimum Principem atque
Antifitem, in celebratione lucis annuae,
quam

quam ille primam vitae habet, hocce
munere, digno Apolline, fuerit profe-
cutus:

AVGVSTVS III. POLONIARVM REX,
CAIETANO CRACOVIENSIVM
EPISCOPO,
EX CAMPIS ELYSIIS.

Concessum Harpocrati satis est: semperne tacebo,
Et mea secreto pectore sensa premam?
Tertia iam mesis flavas detondet aristas,
Ex quo nostra Tibi littera nulla data est.
Hinc si forte putes, quod nostram oblivio mentem
Obruat: hâc animus suspicione vacet.
Dum celer Elysiâs cymbâ portarer ad oras,
Est mea Lethaeo tincta carina vado:
Sed mea Lethaeis mens non est pota fluentis,
Vt, CAITANE, Tui desinat esse memor.
Quam teneo, Divum Sedes oblivia nescit,
Nescit dilectos non meminisse suos.
Dum mihi septa fuit mortali corpore vita,
Plurima, queis animus distraheretur, erant.
Pars in Familiae curam non parva diei,
Pars in Rempublicam contribuenda fuit.
Quot mihi, vos testes Superi! contriverat horas
Turba per instantes saepe molesta preces.

Iste

Iste Senatorum vestiri murice poscit,
Militiae clavam vendicat ille sibi;
Proque suis Natis hic orat: postulat alter,
Gaudeat ut Frater nobiliore loco.
Si quibus intentat decreta timenda Tribunal,
Ad Solium accurrunt, auxiliumque rogant.
Interea rapiunt diversa negotia mentem,
Nec vacuam curis tristibus esse finunt.
Damna ferunt miseri, paupertas aere levanda est:
Accusant, poena est constituenda reo.
Confiliis opus est, Procerum cogenda corona:
Curfor abit, celeri littera danda manu.
Hostis adest, gravibus suspirat Saxo sub armis:
Suppetiae debent arte vel ense dari.
Sic ubi sollicitus multorum commoda curo,
Talibus in studiis vita peracta mihi.
Principis haec fors est, ut dum sua regna gubernat,
Nunquam sit dominus temporis ipse sui.
Funera quid memorem toties defleta meorum?
Quàm saepe in luctu noxque diesque fuit!
Extremo, sua fata die lectissima Conjunx
Clauserat, & Matrem Nata secuta suam:
Nata, cui spumans auro parebat Iberus,
Et cui vectigal terra Sicana dabat:
Cuius in Imperio Titan non occidit unquam,
Deploranda oculis occidit illa meis.
Tum vidi, quod sit rerum variabilis ordo,
Et petat excelsum summa procella caput.

Mors

Mors caras animas, terras mihi Prussus ademit:
Bis simul infelix, orbis & exul, eram.
O Superi! (libuit testari voce dolorem,
Qui si prorumpat mitior esse solet.)
O Superi! quibus est rerum suprema potestas,
Qui regitis terras, qui mare, quique polum:
Nil geritur casu: tristis, seu prospera res fit,
Vestris consiliis res agitata venit.
Seu caelum affulsit, vestro data numine lux est:
Seu tonuit, vestra fulmen ab arce ruit.
Non ego consilium sacris penetralibus actum
Damno, sed veniam supplice posco prece.
Inferas cohibete manus, & parcite tandem
Dura tot in miserum tela rotare caput.
Si quas commerui, ultrices suspendite poenas,
Nec cumulate novis vulnera vulneribus.
Non mihi durato cor est adamante recusum,
Nec natura meas duxerat aere fibras:
Sum mortalis ego, quamvis me Juppiter altus
Extulit, & rerum fraena tenenda dedit:
Sum mortalis homo, quem magni dextra Tonantis,
E fragili massa, labile finxit opus.
Num Superis laus est, vili contendere limo,
Aut frangi calamos omnipotentè manu?
Hos ego, Divorum sacras prostratus ad aras,
Fundebam tristes corde dolente sonos.
Ac veluti turtur, viduatus conjuge cara,
Et nido pulsus, nocte dieque gemit:

Sic

Sic ego complebam lacrymosis questibus auras,
Dum mihi Nata, Vxor, Patria rapta fuit.
CAIETANE vides, si tot quassata procellis
Mens mea non potuit non meminisse Tui:
Tené obliviscar, memorique è corde movebo,
Dum me curarum nulla procella rotat?
Iam teneo portum: tutâ statione quiescit
Cymba, per adversos quae fuit acta Notos.
Non me Gradivi feralia clasica turbant:
Hunc, ubi laetus ago, pax tenet alma locum.
Deposui diadema, cui est solenne gravare:
Sceptra mihi dederant nobiliora Dii.
Dum tamen ad Lechiam mea verto lumina: laetor,
Quod regitur ratis haec à sapiente Tippi.
Nec mea curarum stimuli praecordia pungunt,
Cum natale animo saepe pererro solum.
Iam reparat fractas bello Saxonia vires,
Firmo XAVERII sulca patrocínio:
Donec tractandis sceptris adolescat & armis
Ingenuus, vigili Matre fovente, Nepos.
Non doleo extinctum Natum, sed gaudia testor,
Quod citus ad sedes venerit ille meas.
Nec licet in luctum solvi, quod Nata, vel Vxor
Est praemature funere rapta mihi.
Quas complorabam amissas, utramque recepi:
Estque Viro Conjunx reddita, Nata Patri.
Ducimus hic alacres multô feliciter aevum,
Quam vel summa hominum fingere vota queant.
Omnia

Omnia terrarum modò mens solatia spernit,
Æternaturis exfatiata bonis.
Namque, supernarum svavisfima copia rerum,
Quem, rogo, non fatiet, quâ Deus ipse satur?
Et licet immensis Superùm circumfluo donis,
Sidereo celsum nactus in orbe locum:
Non tamen è rerum sublimi culmine temno,
Si quos mortalis carcere vita tenet.
Promittebat opem Pharius Pincerna Iosèpho,
Quando miser parili compede victus erat.
At postquam liber Regum remeavit ad aulam,
Promissis fallax non stetit ille suis.
Ingratos animos, naturae immania monstra
Odi, nec Lybicus monstra ferenda plagis.
Nobis Caelicolis caeli natura sequenda est,
Quae terris haustas sponte refundit aquas.
Sic ego consimili factò benefacta rependo,
Quique mihi servant, his ego servo fidem.
Quos vivus stabili fueram complexus amore,
Hos etiam, vitae munere functus, amo.
Tu, CAITANE, mihi fueras HEPHÆSTION alter,
Tu quoque prae multis nunc mihi carus eris.
Vt taceam veteremque fidem factisque probatam:
Quae nova sunt, tantùm commemorâsse juvat.
Rege coronato nuper, scio, qualia festo
In Procerum coetu vota fuère Tua:
Vota, Tuum certum quibus es testatus amorem,
Vota mihi nullo non recolenda die:
Scilicet,

QK Vd 2034

Scilicet, ut cineres consumpto fangvine moestos;
Ac mea Lechiacum conderet ossa solum.
Quae dederat vivo Solium, si terra dedisset
Extincto tumulum: res mihi grata foret.
Interea, quicumque locus mea corpora servet,
Spondeo: semper erit mens mea juncta Tibi.

FRIDERICOSTADII

LITTERIS HAGENMVLLERIANIS.

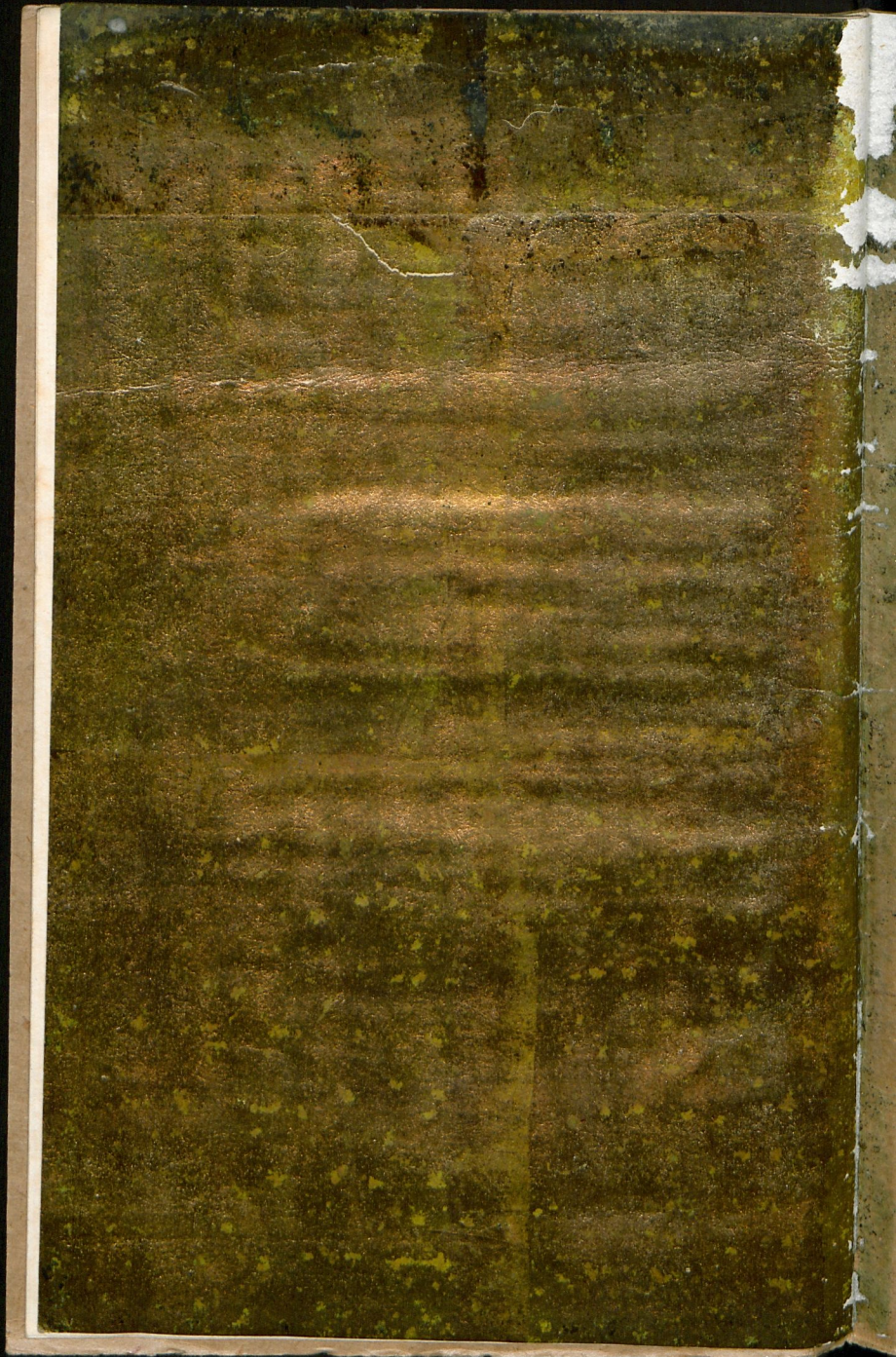

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

n. c.

ULB Halle

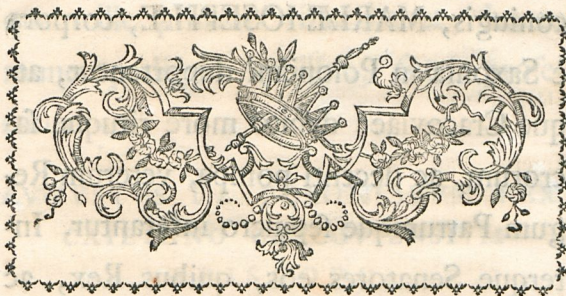
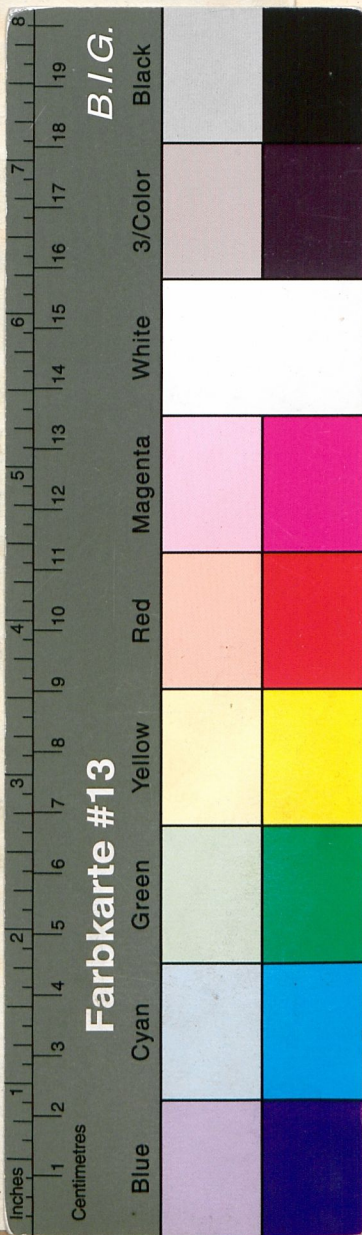
007 655 134

3

Pontifex Cracoviensis, CAIETANVS
 IGNATIVS SOLTICVS, Princeps,
 ut in omnibus, ita in eloquentia quoque
 eminentissimus, superiore anno, in co-
 mitiis *Inaugurationis*, memorabilem di-
 gnamque *Polono Senatore*, orationem ha-
 buit. Sub cuius finem, *Sacram Regiam*
Maiestatem, atque *Rempublicam*, im-
 pensè obsecravit obtestatusque est, ut
 AVGVSTI III, optimi quondam ac ma-
 ximi Regis, piaequae ac sanctae ipsius
 con-